

KRIMINÁLNÍ KOMEDIE

Plážová chatka

CHRISTINA OLSÉNI
MICKE HANSEN

PLÁŽOVÁ CHATKA

To, co je v písku ukryté, na slunci občas vysvitne.

Série *Vraždy ve Falsterbo* má vlastní facebookovou stránku a domovskou stránku, kterou spravuje Mårten.

facebook.com/mordifalsterbo

www.mordifalsterbo.se

Charakteristika postav Plážové chatky viz Dodatek.

© Christina Olséni and Micke Hansen 2015
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Eli Geisslerová, 2018
Obálka © Kreatika s. r. o., 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-986-0 (pdf)

Christina Olséni
Micke Hansen

PLÁŽOVÁ CHATKA

To, co je v písku ukryté, na slunci občas vysvitne.

Překlad: Eli Geisslerová

Věnováno

Jonně a Melvinovi & Julii, Hugovi

a Ludvigovi

RANNÍ HRA

Sobota ráno, 15. června, golfový klub Falsterbo

Egon provedl pár opatrných cvičných odpalů a hlasitě si při tom hvízdal. Pak se zvesela otočil na Ragnara. „Představ si, kdyby se tak pořádalo mistrovství Švédska v pískání, pak bych...“

„Já vím.“ Ragnar v sobě zadusil rozespalé zívnutí. „Pak by mohli na pohár pro vítěze vyřýt tvoje jméno už v továrně.“

Egon se usmál a stále ještě rozpačitě si nasadil své nové brýle. Každý rok dokázal vyjmenovat všechna písmena na Snellenově tabuli jako když bičem mrská, ale naposledy, když byl na vyšetření zraku u doktora Waldermarssona, vyšlo najevo nebývalé zhoršení. Ukázalo se totiž, že Waldermarsson investoval do nové tabule, na které byla písmena seřazena ve zcela jiném pořadí, než které si Egon po všechna ta léta pamatoval. K jeho zoufalství se mu nepodařilo přečíst ani první řádek. Nyní se však už ostržím zrakem spokojeně roz-

hlížel po golfovém hřišti Falsterbo, které stále dřímalo hlubokým spánkem. V dálce se v celé své nádheře tyčil falsterbský maják. Egon si stoupl na špičky a za majákem a písečnými dunami spatřil moře. Krása dnešního rána byla omračující a Egon zalitoval, že si s sebou nevezl svůj starý foťák Kodak Instamatic. Prožitek z přírody však, k jeho rozčarování, narušil ostrý zápach Ragnarova doutníku.

„Ani na golfovém hřišti si nemůžeš pomoci a musíš zapalovat ty svoje zatracené špalíky,“ zamumlal Egon podrážděně. „Do háje, vždyť ty jsi docela jako komín! Do té míry, do jaké jen člověk může komínem být!“

„A ty jsi zase s tím svým věčným hvízdáním do té míry ptákem, do jaké jen člověk ptákem může být,“ odvětil Ragnar nakvašeně a demonstrativně si ztlumil zvuk na obou svých naslouchátkách.

Egon a Ragnar se poznali na prvním stupni základní školy, a přestože se názorově většinou rozcházel, vídali se téměř denně. Za ta léta se naučili akceptovat podivínství a zlovyky toho druhého, a proto spolu dobře vycházeli. Tak dobře, jak člověk jen může, když zná toho druhého pětasedmdesát let a nemá nikoho jiného, s kým by se mohl přátelit.

Egon se před odpalem na první jamce jako vždy otočil k velikým hodinám připevněným na štítu klubovny. Poté sklopil zrak ke zlatým hodinkám, které zdědil po svém otci, a mohl s potěšením konstatovat, že oba ciferníky ukazují přesně šest. Jinými slovy, byl nejvyšší čas na první odpal dne.

„Tak pojd, Egone. Ať už je ten zpropadený míček pryč,“ řekl Ragnar netrpělivě. Na rozdíl od Egona, který byl ranní ptáče, nesnášel, když musel vstávat brzy. Ragnar si s radiobudíkem a kávovarem na nočním stolku hověl v posteli naprosto královsky. Když to okolnosti dovozovaly, dokázal vstát v jedenáct, někdy i ve dvanáct.

Egon chvatně položil míček na týčko, napřáhl se a uprostřed otočky uslyšel, jak někdo hlasitě a naléhavě volá: „Egoneeee! Ragnareeee!“ Egon svou ránu promáchl, míček se skutálel z týčka a potupně se mu položil k nohám. Nato sevřel svou golfovou hůl tak pevně, až mu zbělely klouby a v popuzené grimase zaťal zuby.

Znal jediného člověka s takhle vysokým a pronikavým hlasem, a tím byla jeho sousedka Elisabeth. A také, že ano... Její vysoká postava, navlečená od hlavy k patě do agresivní, jasně červené barvy, klopytala s téměř identicky oděnou ženou po svém boku směrem k odpališti.

Do chřípí ho udeřil kyselý a ulepený závan parfému a Egon zaváhal, co je horší: zda parfém, nebo Elisabethino náhlé zjevení.

„Hádej, kdo je tady?“ Elisabeth energicky předstoupila před Egona a Ragnara a rozzářila se oslnujícím úsměvem. Egon shledal, že si jeho sousedka – pokud to vůbec bylo možné – nechala vybělit zuby do ještě zářivějšího odstínu, než jaký měla, když ji viděl naposledy. Nebylo divu, že její zubař jezdil v bentley. Postavte tu rašpli s otevřenou pusou na maják a všechna lodní neštěstí u Falsterbo budou zažehnána, pomyslel si.

„Znáte přece Märta,“ řekla Elisabeth.

„Märta,“ vyhrknul Egon překvapeně. „Nebylo to zrovna včera. Muselo to být...“

„Před třiceti lety,“ doplnila Märta s opatrným úsměvem na tváři.

„To už je opravdu tak dávno?“ tázal se Egon překvapeně.

„Ano, čas uplynul jako voda a tím, že jsem sem přišla, se nevrátí,“ odvětila smutně.

„Teď, když je Märta vdovou, bude bydlet u mě tady ve Falsterbo,“ prohlásila Elisabeth radostně.

„Vdovou,“ zamumlal Ragnar a hbitě zahodil doutník, který skrýval za zády. Napřímil se a nemotorně si urovnal obnošenou kšiltovku. Myšlenky mu hlavou jen vířily. Měl pro Märta vždy slabost – zažili spolu krátký, ale intenzivní románek. Bývaly to nejšťastnější časy Ragnarova života, ale jednoho rána byla zčistajasna pryč. Elisabeth tenkrát prozradila, že se Märta vrátila ke svému muži, který dostal místo na ambasádě v Jižní Americe. Ragnarovi to zlomilo srdce a od té doby na ni každíčkový den myslel. Teď tu Märta po všech těch letech opět stála a Ragnar cítil radost z toho, že je zpátky, a zároveň i smutek nad všemi roky, které uběhly. Ze všeho nejzřetelněji však cítil teplo, které se mu při pohledu na ni rozlévalo hrudí.

Egon se zděšením pozoroval Ragnara, který vypadal, jako by se zrovna bláznivě zamiloval. Doba, po kterou Ragnar a Märta bývali pár, byla žalostná. Egon svého nejlepšího přítele sotva vídal a trvalo

mnoho let, než ho přiměl, aby pochopil, že by se měl od ženských držet dál.

Elisabeth hleděla na Ragnara a Egona se směsicí údivu a potěšení.

„Ale co tu děláte vy? Vždyť už hraje pouze na golfovém hřišti Flommens. Pokud si správně pamatuji, Egone, na tohle golfové hřiště už jsi nikdy neměl v úmyslu vkročit.“

„Ano,“ zasmál se Egon opovržlivě. „Poté, co na místo ředitele Golfového klubu Falsterbo nastoupil ten Silfverstolpe, vyletěly členské poplatky do nehorázných výšin. Brzy si tu budou moci dovolit hrát jen chamtiví podnikatelé a aristokracie. Ale protože se beztak nedokážou vyhrabat z postele takhle časně, můžeme si prázdné hřiště užít. Tak je to spravedlivé,“ dodal zatvrzele. „Ale co tu u všech svatých děláš ty, Elisabeth? Myslel jsem, že se poslední dobou držíš minigolfu. Stejně jen puttuješ.“

„Och, no tohle, ty si pamatuješ, že jsem tak dobrá v puttování?“ prohodila Elisabeth a zářivě se na Egona usmála.

„Takhle jsem to nemyslel,“ vyhrknul Egon našťvaně.

„Tak to bychom si rovnou mohli zahrát four-ball,“ vmísil se do rozhovoru Ragnar a rychle nasadil svůj míček na týčko. Když dorazili k odpališti na druhé jamce, byl Egon ještě podrážděnější. A jako by Elisabethino věčné brebentění nestačilo – Ragnar se ve svém oblouznění láskou pořádně opřel do hry a zahrál birdie. To se mu, pokud si Egon pamatoval, nikdy dříve nestalo. Jakožto nejlepší hráč na předchozí jamce

mohl Ragnar opět začínat. Odpálil slušnou střelu, která přistála uprostřed fairwaye.

Naopak Egonův míček skončil přímo v jednom z bunkerů u greenu. Pouhá myšlenka na to, že si za-neřádí svoje nové a čertovsky drahé ručně šité golfové boty od písku, ho podráždila, že měl sto chutí hru ukončit.

Elisabeth se zvoláním „za krále a za vlast“ vykouz-lila svůj pravděpodobně vůbec nejlepší odpal, ale míček skončil ve stejném bunkeru jako ten Egonův.

Märtin míček zakončil svůj let s nemotorným šplouchnutím přímo ve vodní nádrži po levé straně.

Egon vyrazil svižnými kroky k bunkeru. Elisabeth cupitala těsně za ním. Ragnar a Märta si alespoň mohli cestou k nádrži popovídat.

„Typické, byl úplně nový,“ povzdechla si Märta.

„Já ti ho vylovím,“ řekl Ragnar a vytáhl z bagu rybářskou sítku. Společně hleděli na klidnou, zrcad-lící se vodní hladinu. Idylku dotvářel párek labutí. Ragnar pocítil mocný závan romantiky. Zrovna když se chystal odrecitovat svou oblíbenou báseň, Märta vykřikla: „Támhle! Vidíš, Ragnare? Támhle je!“ Potě-šeně ukazovala driverem na délku jedné golfové hole směrem do vody.

Míček ležel na dně a zlomyslně se leskl. Ragnar se se sítkou v ruce kousek nahnul a pokusil se ho nabrat, místo toho ho však odmrštil ještě dál. S odhodláním se-vřel sítku a několikrát s ní ve vodě máchl tam a zpát-ky. Zrovna ve chvíli, kdy už míček skoro měl, přerušil jeho rybářské snahy vysoký a šílený výkřik. Märta

sebou vyděšeně trhla a podařilo se jí uhodit Ragnarova golfovou holí do pravého ucha. Ragnarovi vypadlo naslouchátko a po krátkém letu přistálo s drobným šplouchnutím ve vodě. A teď nápadně leželo na dně vedle Märtina nového golfového míčku. Párek labutí se raději rozhodl opustit své místo.

Märta rozhodným krokem pospíchala k Elisabeth a Egonovi, v těsném sledu za ní těžce našlapoval Ragnar s napřaženou sítkou v rukách. Když k nim dorazili, spustil se Elisabethin křik zčerstva a plnou silou nanovo. V bunkeru ležel kdosi v pozici obličejem dolů a u nohou měl golfový bag ze světle hnědé kůže. Takový ten menší, přenosný.

„Pane Bože!“ Märta si šokovaně zakryla dlaněmi ústa. „Kdo to je?“

Ragnar vlezl do bunkeru. S námahou se sehnul, aby si prohlédl mužův pískem zpola zakrytý obličej. Ucítil, jak mu v obou kolenou luplo.

„To je... to je Silfverstolpe... Sven Silfverstolpe,“ řekl třesoucím se hlasem.

Elisabeth vyděšeně zírala na svůj a Egonův golfový míček, které ležely vedle nehybného těla.

BUNKER

Sobota ráno, 15. června, golfový klub Falsterbo

Egon nerozhodně stál a pozoroval scénu pod sebou. Ragnar, vážný a s prázdným pohledem, držel v třesoucích se rukách sítku a vypadal, jako by vybíral peníze na dobročinné účely. Stál lehce předkloněn nad mrtvým tělem a smutně kroutil hlavou. Poté si sundal kostkovanou kšiltovku a rukama ji pevně přitiskl ke své hrudi. Elisabeth a Märta přestaly vzdychat. Tiše stály a uplakanýma očima opatrně shlížely na Silfverstolpeho. Elisabethin drahý, voděodolný make-up nevydržel nápor slz. Stékal jí po tvářích a v pečlivě nalíčeném obličejí za sebou zanechával černé pruhy. Egon konstatoval, že se třešňově červené oblečení dam úděsně tluče se Silfverstolpovými červenými chinos. Zavřel oči a pokusil se představit si důsledky toho, co se stalo. Může člověk dostat ve dvaosmdesáti letech doživotí? Egon to nevěděl a nebyl si jistý, jestli to vůbec vědět chce.

„Aha! Jak chceš tohle vyřešit?“ pokáral Ragnar pohledem Egona.

„Jak to mám u všech svatých vědět?“ zasyčel Egon. „Když si jdu zahrát golf, obvykle při tom nikoho nemorduju. A co dělal Silfverstolpe v bunkeru takhle brzy? Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, v tuhle denní dobu venku nebývá.“

„My tu přece jsme!“ prohlásil Ragnar ostře. „A krom toho, ty se na mě nemáš co zlobit.“ Namířil na Egona bojovně sítku. „Nebyl jsem to já, kdo ho oddělal. A navíc to byl tvůj stupidní nápad, že si půjdeme zahrát takhle brzy.“

Egon ho příkře přerušil.

„Aha, takže je to moje chyba? Zrovna tak ho mohl zabít Elisabethin míček.“

Elisabeth si zakryla obličej dlaněmi a hlasitě se rozvzlykala. Märta a Ragnar se káravě podívali na Egona, který se popuzeně mračil na Elisabeth.

„V bunkeru jsou přece dva míčky a my nevíme, který z nich ho trefil.“

Z dálky se ozvalo burácení motoru. Elisabeth s Mártou ztuhly a znepokojeně se rozhlédly.

„To jsou jen zaměstnanci hřiště,“ řekl Egon a podíval se směrem k majáku. „Chodívají v tuhle dobu, ale začínají vždycky na osmnácté jamce, takže se sem ještě chvíli nedostanou.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se Elisabeth a skepticky se na Egona podívala.

„Věř mi. Já a Ragnar jsme tu hráli již několikrát a známe jejich zvyky do detailu.“

„Ano, bohužel,“ zamumlal Ragnar. „Ale co budeme dělat?“

„Mohl bych zkusit zavolat Fredrikovi,“ přemýšlel Egon.

„Ano, přesně tak, on je přece policajt, že?“ zeptala se Elisabeth rozechvělým hlasem.

„Policajt?! Je státní zástupce,“ odvětil Egon nakvašeně.

Fredrik byl Egonův synovec a byl tím nejchytřejším člověkem, kterého Egon znal. V jeho práci byla smrt jistě na denním pořádku.

„Typické...,“ Egon šátral v kapse po svém mobilu. „Má někdo z vás telefon?“

„Tady, vezmi si můj,“ řekla Märta a podala Egonovi mobil. „Bude dobré, když zavoláme rovnou i policii.“

„Počkej, počkej. Pokud zavoláme policii, budou si možná myslet, že jsme ho zabili my.“

„Ale to jsme udělali,“ pokračovala Märta, než ji Egon opět vyrušil.

„Zavolám Fredrikovi, on bude určitě vědět, co bychom měli udělat,“ řekl a začal vytáčet jemu dobře známé číslo. „Takhle by měl správný mobilní telefon vypadat. Jasný, jednoduchý a pro normální lidi. Já jsem od synovce dostal takový ten dotýkavý. Vyzkoušel jsem ho jen jednou, když jsem chtěl zavolat Ragnarovi, ale najednou se na obrazovce objevily moje boty. Zřejmě v něm byl foťák. Žádný hovor se každopádně nekonal. Dřív to bývalo daleko lepší, protože telefon býval telefonem a foťák foťákem,“ řekl Egon zoufale.

„Říká se dotykový, ne dotýkavý, Egone,“ opravila Egona Märta. „Ale souhlasím s tebou, že s tlačítky je to mnohem jednodušší. Dostala jsem jeden takový ten moderní telefon od svých dcer, ale vyměnila jsem ho za domácí pekárnu.“

„No, já bych si ten telefon měl nechat. Nemyslím si, že by Fredrik a Ingela měli radost, kdyby zjistili, že jsem dárek od nich vyměnil za pekárnu. Představ si, že bys koupila Elisabeth pěkný náhrdelník a pak bys zjistila, že ho vyměnila za andulku. To bys asi...“

„K čertu, Egone, zavolej už!“ přerušil ho Ragnar podrážděně.

Egon už začínal ztrácet naději, když tu se konečně na druhém konci ozvalo zívnutí a rozespálé zaskřehotání.

„Haló?“

„Ahoj Fredriku, tady Egon. Spíš?“

Chvíli bylo ticho a pak se ozvala obrovská rána.

„Spadl jsi z postele?“ strachoval se Egon.

„Ne, převrhla se stolní lampička,“ řekl Fredrik unaveně. „Proč voláš takhle brzy? Je teprve za pět půl sedmé...“

„Promiň mi, že tě budím, ale stalo se něco strašného,“ omluvil se Egon a začal napjatě objasňovat situaci na golfovém hřišti.

O deset minut později se Fredrik řítí přes golfové hřiště směrem k nim. Černé tričko, které na sebe v rychlosti natáhl, se mu lepilo na záda. Zrychleně dýchal.

Egon si Fredrikovo tričko, na kterém byla vyobrazena postava připomínající dábla a nad ní červenými písmeny nápis „Iron Maiden“, kriticky prohlédl.

Poslední rok se Fredrik oblékal tvrdohlavě jako puberták a Egon netušil, k čemu by to mohlo být dobré. Nemluvě o džínách, které měly na kolenou veliké rozparky. Jak se může sedmačtyřicetiletý muž oblékat takhle otřesně, to nešlo Egonovi na rozum.

„Ty vypadáš. Co jsi dělal?“ Egon se na Fredrika zděšeně podíval.

„Spal jsem jenom tři hodiny,“ odpověděl Fredrik stroze. „Jste si jistí, že je mrtvý? Zkoušeli jste mu nahmatat puls?“

„Ne, nechtěli jsme s ním hýbat,“ zakoktal Egon, „ale myslíme si, že je mrtvý.“

Fredrik si přidřepł a jemně položil dva prsty na Silfverstolpův krk.

„Tep žádný,“ řekl rozhodně. „Je definitivně mrtvý.“ Elisabeth na Fredrika rozhořčeně pohlédla.

„My jsme ho zabili,“ vyjekla vyděšeně. „Já, nebo Egon jsme ho zabili!“

Egon, který až doteď zachovával klid, byl nyní blízko kolapsu. Ragnar ho nemotorně poplácal po rameni a pokusil se ho uklidnit. Ale Egon ze sebe Ragnarovu ruku setřásl a řekl šokovaně: „Elisabeth má pravdu, zabili jsme ho. Ale byla to nešťastná náhoda, neviděli jsme ho. A mimochodem, co do háje v bunkeru dělal? Pokud je nějaké místo, kde se člověk nemá na golfovém hřišti zdržovat, pak je to bunker. Tam určitě přistává více míčků než kdekoliv jinde, to musíš připustit, Ragnare.“

„Ano, máš pravdu, ale neměli bychom i tak zavolat policii?“ zeptal se Ragnar a zapálil si třesoucí se rukou ještě jeden doutník.

„Pomoc už jsem zavolaal,“ řekl Egon a kývl směrem k Fredrikovi. „Nekomplikujme si situaci víc, než je nutné.“

Když se Fredrik po noci prohýřené v lázních Strandbaden dostal do postele, bylo nejméně půl čtvrté. Pokud něco absolutně nechtěl, bylo setrvávat s partou polomrtvých důchodců na golfovém hřišti. A obzvláště pak s mrtvým mužem v bunkeru. Ale nikdy nezažil Egona tak ztrápeného a možná právě proto učinil nejpitoměší rozhodnutí svého života.

„Myslím si, že bychom na to měli rychle zapomenout a nechat Silfverstolpeho v bunkeru.“

„Nechat ho v bunkeru?! Ale to nemůžeme,“ vyrazila ze sebe Elisabeth.

Egon se na ni vážně podíval.

„Myslím, že bude nejlepší, když uděláme, jak Fredrik říká.“

Ragnar a Märta souhlasně přikývli.

„Za chvíli bude celé hřiště plné golfistů, pracovníků a bůh ví, koho ještě,“ řekl Fredrik napjatě a hřbetem ruky si z čela setřel několik kapek potu. „Musíme odsud okamžitě zmizet. Dohlédnu na to, aby se dámy dostaly domů a postarám se o vaše bagy.“

„Bagy si můžeme vzít sami,“ snažil se být Egon nápomocný. Fredrik si podrážděně oddychl.

„Já je vezmu. Pokud někoho potkáte, nebudete vypadat, jako že se vracíte z golfu. A dej mi proboha tu sífku, Ragnare.“

Fredrik se podíval k letnímu domku poblíž bunkeru a s úlevou zjistil, že se jeho obyvatelé ještě nenasťahovali. Dům vypadal zamknutý a na zahradě nebyl žádný zahradní nábytek.

„Uhrabte všechny stopy v bunkeru a vydejte se pak domů po ulici Danska Kyrkosträtet, ať už jsme z golfového hřiště pryč.“

JEDEN VĚTŠÍ PROBLÉM

Sobota ráno, 15. června, golfový klub Falsterbo

„Nemůžeme tu Silfverstolpeho nechat takhle ležet. Musíme ho dát někam jinam.“

Egon stál s hráběmi v ruce a nešťastně se díval na Ragnara.

„Dát ho někam jinam?“ zeptal se Ragnar ohromeně. „Co tím proboha myslíš?“

„No, ty bys snad chtěl ležet takhle v bunkeru, aby tě mohli všichni okukovat?“ zeptal se Egon pobouřeně.

„Rozhodně ne, ale tady pán je u všech čertů mrtvý. Jemu už je jedno, jestli leží v bunkeru, nebo doma v houpací síti.“

„Co je to s tebou, Ragnare, ztratil jsi veškerý cit?“

Ragnar hluboce vzdychl a vyndal z kapsy své bundy zapalovač. „Tohle nevypadá vůbec dobře, bude to na tvoji zodpovědnost, Egone.“

Pokaždé, když se Ragnar z nějakého důvodu spolčil s Egonem, dostal se do potíží.

„Na tebe se může člověk spolehnout, Ragnare,“ řekl Egon a přátelsky ho poplácal po rameni. „Teď vyndej klíče.“

„Klíče?“ Ragnar zavrtěl hlavou a rozhodil ruce. „K čemu chceš moje klíče?“

„Ne, tvoje klíče,“ opáčil Egon netrpělivě. „Silfverstolpeho, samozřejmě. Potřebujeme jeho klíče.“

Ragnar už se nadechoval, aby prohlásil „jen přes mou mrtvolu“, ale zarazil se právě ve chvíli, kdy si uvědomil nevhodnost formulace.

„Zbláznil ses?! Nestačí, že jsme ho zabili? Nemůžeme mu ještě začít rabovat kapsy, do háje. Pokud nutně potřebuješ jeho klíče, budeš si je muset najít sám.“

Egon sevřel pravačku v pěst a natáhl ji před sebe.

„Kámen, nůžky, papír – kdo prohraje, prohledá Silfverstolpemu kapsy.“

Ragnar věděl, že nemá cenu argumentovat. Zavrtěl odevzdaně hlavou a natáhl svoji pravou ruku.

Kdyby toho rána někdo procházel kolem bunkeru u jamky číslo dvě, nevěřil by svým očím. Stáli tam dva starší džentlmeni v plné golfové zbroji, u nohou jim ležela mrtvola a oni hráli kámen, nůžky, papír.

O chvíli později stál Ragnar proti své vůli dole v bunkeru a v honbě za Silfverstolpeho klíči prohledával jeho modrý klubový blejzr.

„Jsou tu dvoje.“ Jednou rukou zdvihl do vzduchu mohutný svazek klíčů. V druhé držel jediný klíč se stříbrným golfovým míčkem houpajícím se na řetízku.

„Hod sem oboje.“

„Na, tady máš. Už mám těch tvých vrtochů dost.“ Ragnar vyhodil klíče nad bunker a Egon je v letu chytil.

„Dohlídni na Silfverstolpeho, já jdu něco zařídit.“

„Mám na něj dohlédnout? Myslíš si, že by mohl pláchnout?“ zeptal se Ragnar jízlivě.

Ale Egon už se svižnými kroky ubíral ke klubovně a Ragnarův komentář neslyšel.

Ragnar se na Silfverstolpeho nešťastně podíval, ale rychle uhnul pohledem stranou. Cítil se mizerně a jal se neohrabanými prsty zapálit dnešní čtvrtý doutník. Přesně v okamžiku, kdy se mu podařilo ze zapalovače vykřesat plamínek, uslyšel dole z bunkeru nějaký zvuk. Vyděšeně couvnul.

„A zatraceně,“ zamumlal polekaně. „Snad nevstal z mrtvých?“ Zdráhavě nakouknul do bunkeru, ale Silfverstolpe ležel stejně nehybně jako předtím. Pak uslyšel zvuk znovu a s úlevou si uvědomil, že vychází ze Silfverstolpeho mobilního telefonu. A ten neměl v žádném případě v plánu brát do ruky, to už by bylo příliš. Ať si Egon říká, co chce.

Ragnar se udiveně díval na golfové vozítko, které Egon s lehkou nejistotou zaparkoval na trávníku vedle bunkeru. Rotující zlaté ráfky se stále točily, přestože se kolo zastavilo. Celé autíčko se stříbrně třpytilo. Mělo čtyři prošíváné kožené sedačky, dvě vpředu a dvě vzadu.

„Tohle je to největší a nejotřesnější golfové vozítko, jaké jsem kdy viděl. Typická americká sračka,“ odfrk-

nul si posměšně Ragnar, zatímco četl do laku vyrytá, kudrlinkami zdobená písmena: „Silfverstolpe“.

„Už nebude muset ležet v bunkeru,“ řekl Egon spokojeně.

„Co tím myslíš?“ podíval se Ragnar skepticky na Egona. „Proč jsi sem přivezl Silfverstolpeho vozítko?“

„Odvezeme ho do klubovny. Teď mi pomoz, Ragnare.“

Po spoustě dřiny, mnoha nadávkách a Ragnarově nekonečném naříkání se jim podařilo dostat Silfverstolpeho nahoru na zadní sedadlo golfového vozítka.

„Je tak těžký. To nemá obdoby,“ zasténal Ragnar a udělal pár protahovacích cviků. Takových, které viděl dělat juniory, když se rozcvičovali.

„Jo, je strašně velký a nepoddajný. Musí mít alespoň dva metry,“ řekl Egon a přehodil přes Silfverstolpeho svoji a Ragnarovu větrovku, aby tělo co nejlépe skryl pro případ, že by někoho potkali. Potom vozítko nastartovali a pomalu se s ním blížili ke klubovně.

Vtom Egon náhle zabrzdil, což Ragnara zvedlo ze sedadla tak, že se udeřil do hlavy o ocelovou konstrukci.

„Au, co to k čertu děláš?!“

„Ty jsi neviděl toho losa tam u křoví?“

„Losa?“ zasmál se pohrdavě Ragnar, „To byl přece srnec.“

„Srnec, větší hloupost jsem neslyšel. Cožpak nerozeznáš losa od srnce?“

„Jasně, že rozeznám. Srnec je ladnější a menší a...“

Ragnarova slova přerušila mohutná rána zpoza vozítka. Oba se rychle otočili a zjistili, že Silfverstolpe sklouzl ze sedadla a leží teď na fairwayi první jamky.

O chvíli později stáli naprosto vyčerpaní před masivním psacím stolem z červeného dubu a sklesle pozorovali Silfverstolpeho, který napůl seděl, napůl ležel ve své kancelářské židli z hovězí kůže. U levého spánku se mu rýsovala tmavá podlitina a tvář měl pokrytou zaschlou krví a pískem.

„Tě bůh, ten ale vypadá,“ řekl Ragnar a znechuceně stočil pohled stranou.

„Jo, nevypadá to vůbec dobře. Ale tady to má každopádně lepší než v bunkeru, to musíš uznat.“

Ragnar v tichosti přikývl a rozhlížel se zvědavě kolem.

Na zdech visely obrazy, na kterých Silfverstolpe pózoval se zvířaty, jež očividně s potěšením zabíjel. Na jedné z fotografií se chvástal obří rybou, která vypadala jako žralok. „Gibraltar 98“, stálo pod ní. Na jiné seděl s napřaženou pistolí v ruce na nějakém druhu tura. „Texas 99“.

„Byl to zřejmě zcestovalý muž, ten Silfverstolpe. Já sám jsem stěží vytáhl paty z kraje Skåne,“ poznamenal Ragnar suše.

„Tady máš losa,“ řekl Egon a ukázal na velikou losí hlavu, která na ně zírala ze zdi nad psacím stolem.

„Falsterbo 2003,“ přečetl Ragnar. „Zvláštní, ve Falsterbo žijí losi? To by pak to zvíře, které jsme viděli, mohlo být opravdu los.“

„Samozřejmě, že to byl los, vždyť jsem to říkal. Ten, kterého jsme viděli na golfovém hřišti, byl určitě ten samý, který mi na zahradě okusoval jabloň a rozdupal mi živý plot.“

„Jak zvláštní. Elisabeth před pár dny povídala, že jí nějaké zvíře snědlo květiny a strhalo prádlo ze šňůry. A já jsem si byl naprosto jistý, že jsi to byl ty,“ řekl Ragnar s úsměvem od ucha k uchu.

„Já?“ oponoval Egon. „Proč bych měl proboha něco takového dělat? To tedy znamená, že ten starý losák byl u nás obou!“

„Jo, možná je to tak. Ale nemohli bychom odsud už zmizet? Není mi tu zvlášť dobře,“ řekl Ragnar.

„Než půjdeme, máme tu ještě pár věcí na vyřízení.“ Egon horečně přemýšlel.

„Jak to myslíš?“ povzdychl si Ragnar sklíčeně. Jediné, po čem toužil, bylo jít domů. Egonovy rozmary ho nezměrně unavovaly.

„Nejlepší by bylo, kdyby to vypadalo jako sebevražda.“

Egon odhodlaně popadl mohutné těžítka a vši silou jím udeřil do okraje gigantického akvária, které pod náporu úderu a změny tlaku ve skle explodovalo. Téměř jeden kubický metr vody a tucty elegantních akvariálních rybiček z Jamajky a Indonésie skončily na podlaze.

„Co to do háje děláš?“ vykřikl Ragnar rozhořčeně. „Přeskočilo ti?“

Egon, který byl efektem svého úderu popravdě řečeno sám také zaskočen, tu stál na ručně tkaném

perském koberci barvy námořnické modři a kolem něj se mrskaly ryby.

„Uděláme to tak, aby to vypadalo jako sebevražda. Myslel jsem, že by Silfverstolpe mohl jakoby upadnout a rozbít si hlavu o akvárium, což by vysvětlovalo otisk golfového míčku na jeho hlavě. No, nezní to logicky?“ pronesl Egon spokojeně.

„Kde v tom propána vidíš logiku?“ Ragnar byl zvyklý, že Egon občas jedná trochu impulsivně, ale tohle bylo opravdu moc.

„Co sis myslel, že bychom měli udělat?“ zeptal se Egon a vypadal nakvašeně.

„Měli jsme ho nechat v bunkeru,“ dopálil se Ragnar, zatímco neohrabaně sesbíral mrskající se rybičky a chvatně je položil zpátky do rozbitého akvária. Zbylo v něm nějakých deset centimetrů vody, takže to rybičky možná přežijí, pomyslel si Ragnar ustaraně.

„Vypadá to takhle dobře?“ ozval se Egon, který mezitím s námahou přesunul Silfverstolpeho tělo na podlahu.

Ragnar se podíval na Silfverstolpeho, který ležel naznak s roztaženýma rukama.

„No,“ zamyslel se, „říkám si, jestli člověk může takhle skončit poté, co se praštil do hlavy. Měl jsi na mysli, že se vrhnul proti sklu akvária s úmyslem vzít si život? To se zdá dost přitažené za vlasy.“

Egon se zavrtěl.

„Jak to mám vědět? Máš nějaké lepší vysvětlení?“

„Ne, to rozhodně nemám,“ odvětil rychle Ragnar.

Egon se posadil na Silfverstolpeho židli a zavřel oči.

„Nech mě přemýšlet.“

„Jasně,“ řekl si Ragnar tiše sám pro sebe, „jen přemýšlej. Ty víš vždycky všechno nejlíp.“

„Už vím!“ vykřikl Egon a praštil pěstí do stolu, až květiny ve váze povyskočily a voda, která vyšplouchla na desku stolu, utvořila na červeném dubu malé jezírko. „Pokusil se otrávit pilulkami! Nacpal do sebe prášky, zvedl se ze židle a odpotácel se k akváriu, kde upadl a praštil se do hlavy. Co myslíš, Ragnare?“

„Ano, tak by to mohlo být,“ odpověděl Ragnar, který by za těchto okolností souhlasil s čímkoliv, jen aby tu už nemusel setrvávat.

„Máš nějaké prášky?“

„Prášky?“ Ragnar vylovil z kapsy krabičku tiktaků.
„Mám tohle.“

Egon se na krabičku podíval.

„Opravdu si myslíš, že si někdo může vzít život pomocí tiktaků?“

„Ne, to je jasné. Ale když jich sním hodně, má to na mě uvolňující efekt a...“

„Jo, jo, chápu,“ přerušil ho Egon podrážděně. „Máš něco jiného?“

Ragnar vyndal z vnitřní kapsy malou bílou dózičku.

„Taky mám tohle.“

Hodil dózičku Egonovi, který ji chytil jednou rukou. Navzdory svým novým brýlím musel Egon zaostřit, aby přečetl drobné písmo, kterým byla popsána. „To bude perfektní,“ řekl energicky a sehnul se nad Silfverstolpeho.

UŽ JE TOHO PŘÍLIŠ

*Sobota ráno, 15. června,
doma u Fredrika a v golfovém klubu Falsterbo*

Fredrik vhodil do skleničky aspirin a naplnil ji studenou vodou. Pak ji vzal spolu s ranním výtiskem novin na terasu a vyčerpaně klesl do černé ratanové pohovky. Když se s Annikou rozešli, koupil ten velký přepychový kus nábytku na protest proti všemu tomu opotřebovanému a autentickému, který Annika zbožňovala. Mívali směs zahradního nábytku ve stylu padesátých let, který koupila na bleším trhu a s citem zrenovovala.

Dal si hlt a zašklebil se. „Klín klínem“, říkávala jeho babička, a tak zatnul zuby a vyprázdnil sklenici, zatímco si prohlížel titulní stranu regionálních novin s titulkem „Jaké bude v létě počasí?“.

Rychle nalistoval přílohu, která nabízela přehled počasí nejbližších týdnů. Rosnička z Lapplandu skálopevně tvrdila, že nad Švédskem bude celé léto svítit

slunce. Pokud by se dalo věřit Dánskému meteorologickému institutu, pak bylo jižní Švédsko místem, kde se dalo strávit sluncem prosluněné léto.

Fredrik netrpělivě hleděl k Egonově domu, aby nezmeškal okamžik, kdy se bude vracet. Sousedka z druhé strany byla jeho sestra Ingela. Sousedit s příbuznými mělo své přednosti: vždy se našel někdo, s kým si mohl popovídat a často se k jednomu z nich mohl vkrást na oběd. Tohle uspořádání hrálo ve většině případů ve Fredrikův prospěch. To nemohl popřít. Jako kompenzaci s sebou obvykle bral až příliš drahou lahev vína.

Přeložil noviny a znaveně se postavil. Možná Egon propásl. Ano, tak to určitě musí být. Fredrik by se strýcem rád vyměnil pár slov, a tak se k němu rozhodl zajít. Přešel nízký plot z buxusu, který odděloval jejich pozemky, došel ke dveřím a vzal za kliku. Zamčeno. Zabušil na dveře, ale záhy si uvědomil, že v domě nikdo není. Egon totiž obvykle otevřel dveře ještě dřív, než Fredrik stačil zaklepat. Byl hrozně napjatý, kdykoliv měl návštěvu. Takové to asi bývá, když je člověk v důchodu, pomyslel si Fredrik závistivě. Pak je člověk opravdu šťastný a patří mu všechno čas světa. Přinejmenším jeho strýček to tak měl.

Jelikož Egon nebyl doma a Fredrik byl po nočních a ranních událostech neskutečně unavený, rozhodl se jít si lehnout a chvilku se prospat. S Egonem si může popovídat později. Chce to jen krátkého šlofíka, pak bude určitě všechno hned veselejší. Ztěžka se posadil na postel. Oblečení a boty ležely pohozené na zemi

a z chodby do ložnice opisovaly křivolakou cestičku. Něco, co by dříve bývalo naprosto nemyslitelné. Fredrik býval vždy pedant a celý život trpěl přehnaným smyslem pro pořádek. Žehlíval si dokonce i spodní prádlo. Dnes už ani žehličku neměl. Annika si ji vzala s sebou, když se stěhovala pryč, a on se nepřiměl opatřit si novou.

Zazvonil telefon a Fredrik již podruhé v tomto ránu zatápal po mobilu a ohlásil se rozespalým hlasem.

„Haló...“

„Nazdar, Fredriku, tady Billund. Snad tě nebudím?“

„Ehm, ne,“ řekl Fredrik čistě ze slušnosti. Než však stačil cokoliv dodat, Billund až troufale čile pokračoval.

„V golfovém klubu Falsterbo našli mrtvého muže a okolnosti jeho smrti jsou nejasné,“ pravil a nechal dramatická slova viset chvíli ve vzduchu.

Fredrik se rázem dočista probral. Bylo přece jasné, že se tělo v bunkeru najde. Co si pro všechno na světě myslel? Proklínal sám sebe. Starostlivě pomyslel na Egona – doufal, že strýček s Ragnarem udělali, co jim řekl, a sice uhrabali obezřetně bunker a urychleně opustili hřiště, aniž by za sebou zanechali příliš mnoho stop. Měl poslechnout Elisabeth a zavolat policii. Teď už bylo každopádně pozdě.

Místo toho teď policie volá jemu. A ještě ke všemu sám ředitel krajské policie.

Z úvah ho vytrhl Billund, který energicky hovořil dál: „To bys nikdy neuhádl, kdo to je.“ Bohužel, uhádl, ale byl už natolik bdělý, aby se neprozradil.

„Ne?“ odpověděl se snahou o zainteresovaný tón.
„Kdo to je?“

„Sven Silfverstolpe, předseda golfového klubu Falsterbo a většinový vlastník firmy Postav dům, s. r. o.“
Ta informace byla nadbytečná, protože Silfverstolpe byl v kraji dobře známou osobou. Ačkoliv ne příliš oblíbenou.

„Mohl by ses okamžitě dostavit do golfového klubu?“

Na to neměl Fredrik ani pomyšlení. Jediné, co chtěl, bylo přetáhnout si přes hlavu deku a usnout. Ale Billund nebyl člověk, kterému se říkalo ne.

Fredrik si z plných plic povzdechl a současně potlačil zívnutí, což mělo za následek, že na okamžik úplně ztratil dech.

„Ale proč bych měl vyjíždět? Jsem na neschopence a...“

Billund ho příkře přerušil.

„Už jsi doma rok, není už načase se vrátit?“

„Osm měsíců. Jsem doma osm měsíců, opravdu.“

„Máš zodpovědnou práci a jsi v nejlepších letech,“ řekl Billund podrážděně. „Nechápu, o co ti jde, takhle se plácát doma a nic nedělat.“

„Já se tu neplácám,“ vzdychl Fredrik netrpělivě. „Jsem na neschopence a odpočívám. Dávám si pauzu.“

„Pauzu,“ odfrknul si Billund posměšně. „Jako Mona Sahlinová? Když vyšlo najevo, co všechno si předsedkyně sociálních demokratů kupuje za peníze státu? Neváhala a dopřála si ještě výlet na Mauritius. Aby měla klid.“

„Mauritius? To nezní špatně.“ Kdybych byl na Mauritiu, nemusel bych být zapletený do téhle šlamastyky, pomyslel si Fredrik.

„Mauritius? Dole ve Falsterbo máš písečných pláží na rozdávání,“ smečoval Billund pohotově. „Nikdy jsem ti nevolal, pokud to nebylo opravdu důležité,“ pokračoval neochvějně. „To víš, věc se má tak, že jsem v Båstadu a nemám žádnou možnost, jak se teď dostat dolů. Máme na místě dva muže a Lisa je samozřejmě dobrá, ale v terénu je nová a s takovými věcmi nemá praxi. A Mårten...“ Billund s obtížemi skrýval své pohrdání, „inu, není zrovna nejbystřejší. Je to naprosto neuvěřitelné. Zařídím, aby byl Mårten přesunut do okrsku Skanör Falsterbo, kde se nic neděje. Ale co se nestane? Jedna z největších podnikatelských tváří našeho kraje si za záhadných okolností zemře. A zrovna ve Falsterbo. To je až zatraceně neuvěřitelné.“

Krajský policejní ředitel si zhluboka povzdychl. „Technici z Malmö jsou na cestě. Očekávám od tebe detailní zprávu. Snad toho po veškerém tvém volnu nežádám tolik. A dohlédni na to, abys měl zapnutý mobil, ať jsi k zastížení.“

„Ale,“ zaprotestoval Fredrik zkrotle, přestože mu bylo jasné, že tenhle odpal, stejně jako spánek, je ztracen.

„Dobrá, domluveno.“ Billund nečekal na odpověď, nýbrž zcela jednoduše zavěsil.

Fredrik seděl s telefonem v ruce a cítil, jak se na něj valí vlna nepříjemností. Do čeho se to zapletl? Tentokrát si dal pořádně načas.

Napřed se pořádně osprchoval, nechal horkou vodu, aby se mu vpila do kůže. Poté se utřel bílým huňatým froté ručníkem, který byl nesmírně příjemný na dotek, a s úděsem se setkal se svým odrazem v zrcadle – oči měl podlité krví a pod nimi váčky napučené včerejší neplánovanou oslavou a nedostatkem spánku. Tmavé vlasy byly moc dlouhé, takže mu visely přes uši a zoufale volaly po kadeřníkovi. Naklonil se blíže k zrcadlu a studoval šedé pramínky, které se mu začínaly šířit od kotlet ke stranám. Měl strniště, ale nedokázal sebrat dost sil k tomu, aby se oholil. Oklamal však skutečnost tím, že na sebe nacákal alespoň trochu vody po holení. Nabral na špičky prstů gel na vlasy, aby zachránil frizúru, ale výsledek byl ještě horší. Frustrovaně opustil koupelnu, sesbíral oblečení z podlahy a navlékl ho na sebe.

U golfového klubu ho uvítala modrobílá policejní páska, která se třepotala ve větru a potichu ševelila. Už tu byli nastoupení i novináři z některých deníků. Asi spí se zapnutým policejním rádiem vedle postele. Pokud teda vůbec spí. Někteří z nich byli docela slušní a mohli být dokonce nápomocní, ale velká část z nich byla jen na honu za senzacemi. Fredrik už před sebou viděl titulky: „Předseda golfového klubu Falsterbo nalezen uprostřed letní idylky mrtev.“ Nebo ještě hůře: „Důchodci se vkradli na golfové hřiště, aby si zahráli, a zabili předsedu golfového klubu.“

Při té myšlence se otrásl a vroucně doufal, že Silfverstolpeho smrt nebude s Egonem spojována.

Dva uniformovaní policisté rezolutně rozeznali hlouček zvědavých golfistů. Zřejmě už dorazily posily. V těch uniformách musí být teplo, stihl si pomyslet Fredrik, než ho z jeho úvah vytrhl známý přátelský a rázný hlas.

„Zdravím tě, Fredriku,“ řekla Lisa, která se k němu blížila svižnými kroky.

„Já zdravím tebe,“ odvětil Fredrik a usmál se. Vždy ve spěchu. Nedokázal si vybavit, že by ji kdy viděl jít běžným, uvolněným tempem.

„Co ty tady děláš? Předpokládám, že sis nevyrazil zahrát golf,“ řekla nevěřícně a zkoumala Fredrikův žalostný zevnějšek.

„Ne, to nemám v plánu. Víím, co si myslíš, vypadám oškubaně a jako po flámu.“

„Ano, když to teď říkáš, tak...“, zasmála se Lisa. „Šel jsi spát pozdě, to vidím.“

„Ano,“ zašklebil se Fredrik. „Bylo opravdu pozdě, nebo taky brzy. Jak se to vezme. Billund mi před chvílí volal, vzbudil mě a naverboval mě sem.“

„Pak víš, že byl Silfverstolpe nalezen mrtvý.“

„Ano, Billund mě informoval,“ odpověděl Fredrik sklesle.

„Ale jsi přece na neschopence, Fredriku. Měl bys být v klidu,“ řekla Lisa soucitně.

„Ano, to bych řekl.“ Věnoval jí slabý úsměv. „Ale Billund si zjevně myslí, že už jsem měl volna dost.“

„O tom nemůže rozhodovat on.“

„Znáš Billunda.“ Fredrik obrátil oči v sloup. „Bezvýhradně trval na tom, abych se na Silfverstolpeho podíval.“

„Leží vevnitř ve své kanceláři, technici z kriminalky a soudní lékařka už jsou na místě,“ řekla Lisa a ukázala směrem ke klubovně. „Myslím, že je tam taky Mårten.“

„Nazdar, Fredriku. Co ty tady?“ zeptal se Mårten překvapeně. „Dnes se bohužel hrát nebude, golfové hřiště se bude zavírat,“ vysvětloval.

„Nechystám se hrát golf,“ odvětil Fredrik s povzdechem. „Billund mi volal.“

„Úplně zbytečně,“ řekl Mårten krapet pohoršeně. „Tohle hravě zvládnou sám. Ale když už jsi tady, můžeš se na chvíli podívat,“ dodal velkoryse.

„Nechci ti lézt do zelí, Mårtene, to víš. Ale cožpak vy už jste odnesli tělo?“ uniklo mu. Nejraději by si ukouzl jazyk, ale Mårten si jeho přešlapu nevšiml.

„Kdepak, s ničím jsme nehýbali. Když jsme dorazili, ležel takhle. Vevnitř v kanceláři to vypadá příšerně. Frida z obchodu ho takto našla. Sedí venku v restauraci a je naprosto zničená. Lisa se zrovna chystá zjistit, jestli ji už můžeme vyslechnout.“

Fredrik stál ve dveřích Silfverstolpeho kanceláře jako přimražený a zíral s otevřenou pusou.

GÄSTIS

Čas oběda, pátek 14. června, restaurace Gästis

Sven Silfverstolpe dorazil jako obvykle příliš brzy a přecházel mezi šedými stoly rozestavenými na vnitřním dvorku restaurace Gästis. Vyrázil směrem k jedinému volnému stolu, který mohla restaurace dnes nabídnout. V létě tu bývalo často plno a vzhledem k tomu, že byl čas oběda, byla čistá náhoda, že si vůbec bylo kam sednout. Silfverstolpe usedl na plastovou židli a vydechl. Pak na stůl opatrně položil své portfolio z Böle a spokojeně přejel rukou po hnědé kůži. Pod špičkami prstů cítil inskripci: „Sven Silfverstolpe“. Portfolio bylo číslováno a jeho vlastnictvím vstoupil do exkluzivních kruhů. Čekací doba na portfolio vyrobené na míru byla téměř jeden rok, ale stálo to za to. O portfoliou Görana Perssonse Böla psaly i noviny, což jeho status ještě zlepšovalo. Přestože Silfverstolpe nesdílel Perssonovy politické názory.

Ta žena se zcela bez skrupulí posadila na židli naproti Silfverstolpemu. Měla hluboký výstřih a nebylo pochyb o tom, že se jedná o sebevědomou dámu pyšnou na svůj zevnějšek. Bez rozpaků spočinul pohledem na jejím dekoltu a po chvíli pomalu přesunul pozornost k obličejí, který byl z velké části zakrytý obrovskými slunečními brýlemi. Středně dlouhé vlasy měly barvu mahagonu a vzhledem k jejímu věku bylo nesporné, že zde byla přírodě podána pomocná ruka. Stejně jako o něco níže na hrudi. Žena si posunula sluneční brýle nad čelo a jejich pohledy se setkaly.

„Sven Andersson.“ Pečlivě vyslovila každé písmeno a natolik se do něj zarývala pohledem, až musel uhnout očima.

„Madde?“ řekl šokovaně.

„Pro tebe Madeleine Kleebeová, děkuji.“

„Pokud máme být přesní, jmenuji se nyní Sven Silfverstolpe,“ pronesl nadutě.

„Co se stalo s Anderssonem? Už nebyl dost dobrý?“ zeptala se Madeleine Kleebeová pohrdavě. „Takže se ti konečně podařilo vyženit pěkné jméno? Je to i tentokrát nějaká bohatá vdova?“

„Do toho ti nic není. Cožpak ty už nebydlíš ve Francii?“

„Ano, bydlím a Carl Magnus také. Náš společný syn, o kterého se nezajímáš od doby, kdy jsi nás onoho strašného léta před pětadvaceti lety opustil.“

„Věděla jsi, že nechci děti. Varoval jsem tě.“

„Ty jsi nemocný člověk, Svene Anderssone.“

„Silfverstolpe,“ řekl nahněvaně. „A kdo jsi ty, abys mi stanovila diagnózy?“

„Samozřejmě, že nejsem žádný lékař. Ale poté, co jsem s tebou několik let žila, naučila jsem se rozpoznat psychopata.“

„Nemluv tak dotčeně. Jsem, kdo jsem. A zabralo mi to hodně času,“ pronesl Silfverstolpe a autoritativně se na ni podíval. „Co tady vlastně děláš?“

„Ach, ty se zajímáš o někoho jiného než o sebe? To je nový aspekt, kterým jsi okořenil své já? Pokud to opravdu chceš vědět, hledám tu velmi blízkého přítele, který vlastní dostihové koně. Faktem je, že jsme nedávno investovali do plemenného hřebce, který je tahákem na falsterbské jezdecké show.“

„Plemenný hřebec?“ zeptal se Silfverstolpe bez špetky zájmu. „Tady není žádný byznys.“

„Slyšel jsi někdy o koni jménem Black Arne?“

„Black Arne? Co je tohle za jméno?“

„Zapomeň na to. Příjmení a peníze vyženit můžeš, ale charakter a styl nikdy mít nebudeš. Black Arne ráčí být jedním z nejvíce žádaných plemenných hřebců v Evropě. Ale to samozřejmě není nic, čemu bys ty mohl rozumět.“

Žádaný plemenný hřebec stojí určitě celé jmění, pomyslel si Silfverstolpe a začal se o věc zajímat.

„Nemohli bychom už zakopat válečnou sekeru? Zvu tě na večeři. Jako kompenzaci.“

„Jako kompenzaci? Za to, že jsi mě nechal samotnou s ročním dítětem a vybílil moje bankovní konto?“

„Naše.“

„Pokud se dobře pamatuji, bylo to moje dědictví po bývalém muži.“

Silfverstolpe rozvažoval taktiku a použil veškerý svůj šarm. „Vypadáš opravdu nádherně. Léta jsou k tobě shovívavá.“

„Narodila jsem se se silnými geny a také mám dobrého plastického chirurga.“

„Kdyby tak o sebe všechny ženy dbaly stejně jako ty. Ale co říkáš, můžu tě pozvat na oběd nebo večer na skleničku?“

„Na oběd? Abychom si popovídali o našem synovi? Myslel jsi na něj vůbec během všech těch let?“

„Jak se mu daří?“ Silfverstolpeho to vůbec nezajímalo, ale bylo mu jasné, že se musí zeptat. Současně hladil pohledem její pevnou postavu. Musí jí být přes šedesát. Pokud si dobře pamatuje, byla o pár let starší než on, ale tělo má jako mladá žena. Třeba by se mu podařilo dostat ji do postele. Oživit staré vzpomínky. Při pouhé myšlence na malé dobrodružství ucítil nával energie.

Než stačila Madeleine odpovědět, vynořil se muž s naježenými vlasy, oblečený ve světlých jezdeckých kalhotách a sytě oranžovém tričku s límečkem od Ralphi Laurena. Položil Madeleine Kleebeové ruce kolem ramen a přitáhl si ji k sobě jako hrdý majitel. Z nějakého nepochopitelného důvodu projel Silfverstolpem proud žárlivosti.

„Tohle je Berndt Hummel,“ řekla Madeleine Kleebeová a láskyplně se na nově příchozího podívala. „A tohle je Sven Andersson.“ Kývla směrem k Silfverstolpemu. „Největší svině pod sluncem.“ Zvedla se ze židle a rázným pohybem ji přisunula zpátky ke stolu.

„Silfverstolpe,“ zasyčel našťavaně. „Ale ne tak velká svině, abych se nemohl polepšit. Hodně vody uteklo. Není už načase, abys nechala naši historii za sebou?“

„Ještě štěstí, že je Carl Magnus po matce,“ vpadl mu do řeči Berndt Hummel a pohrdavě na Silfverstolpeho pohlédl.

„Tohle není nic, do čeho by ses měl plést,“ řekl Silfverstolpe, vstal a postavil se vedle zakrslého koňáka. Malé muže neměl nikdy v lásce. Zaboha nedokázal pochopit, co na něm Madeleine vidí.

„Myslím, že náš rozhovor je u konce.“ Madeleine Kleebeová byla na odchodu. Silfverstolpe ji vzal na okamžik za ruku a diskrétně jí do ní vložil svou vizitku.

„Zavolej mi,“ řekl tlumeným hlasem. „Musíme si promluvit.“

Madeleine ho probodla všepronikajícím pohledem a odkráčela s rukou Berndta Hummela kolem pasu. Silfverstolpe se za nimi dlouho díval. Když zjistil, kolik je hodin, jeho podrážděnost ještě vzrostla. Tohle byla typická Sophie. Nikdy nedokázala přijít včas. A tentokrát to navíc byla ona, kdo trval na tom, že si spolu dají oběd. Personál nejevil snahu obsluhovat, a tak nezbývalo než dojít do kuchyně a objednat si sám. Rozhodl se pro pokrm s názvem „Místní duhový pstruh z přístavu Simrishamn s mandlovým pestem, okurkou a jarní cibulkou“. Sophii objednal totéž.

„Dobrá volba, ten je jeden z mých nejoblíbenějších,“ řekla mladá servírka a přátelsky se na něj usmála. „Přejete si k tomu chléb?“

„Ano, děkuji. A dvě sklenky bílého tramínu a velký džbán vody.“

„Sklenice a džbán vám dám tady na podnos, abyste si je mohl vzít rovnou s sebou. Jídlo přineseme, jakmile bude hotové. Může to bohužel chvíli trvat, protože tu dnes máme plno.“

Silfverstolpe se zamračil. „Cožpak už tu nefunguje žádná obsluha?“ řekl a zdvihl hlas. „Možná bych si tu rybu měl i sám chytit?“

Na tváři se mu perlil pot. Kárávé pohledy, kterými ho obdařili někteří z ostatních návštěvníků, ignoroval.

„Správně by se jídlo mělo objednávat u stolu, ale hned k vám pošlu někoho s pitím.“

Silfverstolpe zavrčel poděkování a vyčítal si rozhodnutí poobědvat právě tady. Zrovna tak dobře si mohli dát krevetovou bagetu v přístavu a Sophie mu mohla vyložit, co má na srdci, když to bylo tak důležité, že to nemohlo počkat do dalšího dne. Měl opravdu mnohem důležitější věci na práci než vysedávat u oběda a klábosit se svou družnou manželkou. Šílená ženská, pomyslel si našťavaně. Když se vrátil ke stolu, Sophie tam už seděla. Byla oblečená do lehkých letních šatů tělové barvy, které zvýrazňovaly její opálení. Jeho zlost byla v mžiku ta tam. Byla krásnější než kdykoli předtím a celá zářila. Láskyplně se k ní sklonil a políbil ji.

„Svene, odpusť, že jdu pozdě, ale já...“

Rezolutně mávl rukou. „Ale teď už jsi tady.“ Nesnášel omluvy, byly skoro horší než nedochvilnost.

Z kuchyně vyšel mladík s vlasy vyčesanými do kouta. Na sobě měl džíny s rozkrokem v půli stehů

a na podnose jim nesl nápoje, košík čerstvě upečeného chleba a misku vychlazeného másla. Silfverstolpe nalil oběma vodu a svou sklenici hned rychle vyprázdnil. S jakžtakž vyrovnanou hladinou tekutin v těle se cítil trochu lépe. Kohout se vzápětí vrátil s dvěma porcemi duhového pstruha a přehnaně elegantním pohybem postavil talíře na stůl.

„Prosím, panstvo. Doufám, že vám bude chutnat.“

„Děkujeme, vypadá to nádherně,“ řekla Sophie, ulomila si kousek chleba a s chutí se do ryby pustila.

Při pohledu na manželčin apetit sebou Silfverstolpe trhnul, pak chvíli mlčky jedli. Pozoroval svou Sophii, ale v myšlenkách se vracel zpátky k Madeleine Kleebeové. Musí se s ní znovu sejit. Zahnal obrázek svlečené Madeleine z mysli a přiměl se obrátit pozornost znovu ke své manželce. „Co jsi mi chtěla říct tak důležitého?“ zeptal se a vložil si do úst sousto pstruha.

„Něco, co převrátí náš život naruby,“ řekla tajně nůstkářsky.

„Jak převrátí náš život naruby?“ vyhrkl Silfverstolpe netrpělivě. „Co tím myslíš?“

„Přemýšlej, napadá tě něco?“ Sophie na něj upírala zrak.

„Aha, propána, tvoje stará teta konečně zaklepala bačkorama?“

Sophie na něj šokovaně pohlédla, ale Silfverstolpe neúnavně pokračoval: „Dala si načas. Už jsem se bál, že tu ta stará rašple bude navěky.“

„Stará rašple?“ řekla Sophie poděšeně. „Takhle o mé tetě nemluv!“